

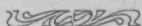
Pri zibelki.

Nad zibelko
mamica se klanja,
nad zibelko
sladke sanje sanja,
kaj bo sinek njen . . .

Pred Devico
lučica leskeče,
pred Devico
lučica trepeče
kakor up sladak . . .

In na zibko
sveta Mati gleda,
na nedolžnost
spečo v zibki gleda
s svetimi očmi . . .

Bogomil Gorenjko.

Kako živi in umira Marijin otrok.

V torek, dne 28. oktobra, je umrla 14 letna hčerka Serafina iz obče spoštovane Joosove družine v Gorici. Njen oče je posestnik znanega hotala »Union« v Glediški ulici. Pokojnica je bila učenka III. razreda dekliškega liceja čč. šolskih sester de Notre Dame v Gorici. — Zbolela je takoj ob početku letošnjega šolskega leta na neki notranji bolezni, in od tedaj ni mogla več zapustiti bolniške postelje.

Čudovito lepo in vzorno se je Serafina vedla v svoji bolezni. Bila je že v šoli vedno vzgledna v svojem vedenju, iskreno vdana preblaženi Devici Mariji, članica Marijine družbe, pobožna iz srca in zahajala kadar je mogla k sv. obhajilu. Tekom bolezni pa se je vse to pokazalo v še lepši luči. Njena bolezen je bila silno težka in mučna. Petkrat je bila hudo operirana. A z uprav nebeško potrpežljivostjo je prenašala vse. — Ust-

nice in roke so ji trepetale bolečin, poznalo se ji je, kako trpi, a ona je govorila: »Kakor Bog hoče!« In imela je pogum, tolažiti mater, ki ji je bila vedno ob strani, ter ji govoriti: »Mamica, ne jokaj, ne jokaj vendar!« Svetinjo preblazene Device Marije, znak Marijine družbe, je imela na modrem traku ves čas svoje bolezni na prsih. Sprejela je večkrat sv. obhajilo, posebno pred operacijami.

Zdelo se je, da navzlic svoji težki bolezni zopet počasi okreva, a v zadnjem trenutku se je pojavila še

Serafina na dan prvega sv. obhajila.

pljučnica in izginilo je vsako upanje, da ozdravi. Prav nič se tega ni ustrašila. »Kakor Bog hoče!« to je bila njena želja in popolnoma mirno je sprejela vse sv. zakramente za umirajoče. Poklicala je dan svoje smrti svoje drage k sebi. Z zadnjim naporom je objela še mater in ji rekla: »Mamica, grem v nebesa, da ti mesto pripravim!« Poslovala se je nato od očeta, od bratov in sester in jim govorila: »Na svidenje, na svidenje!« Dala je poklicati tudi zdravnika, tistega zdravnika, ki ji je pri operacijah napravljajl tolike bolečine, in mu rekla: »Zadnjikrat iskrena hvala.« Bližali so se zadnji trenutki, in sedaj je svoje misli imela le pri Bogu. Dokler

je mogla, je molila še z drugimi; ko ni mogla več, se je drugim priporočila, da molijo zanjo, sama pa stisnila Marijino svetinjo na srce in pogled svoj uprla na razpelo, ki je stalo ob njeni postelji.

In ko ji je srce omagovalo in so se v zadnjih naporih vili poslednji zdihljeji iz onemoglih prs, tedaj so še iz dna umirajočega srca kipele molitvice proti nebu, slišno skoraj, druga za drugo, druga lepša od druge: Angel varih, varuj me! . . . Marija, pomagaj mi! . . . Moj Jezus, usmiljenje! . . . Konečno še zadnja, vdana in tako iskrena: Moj Bog, kakor Ti hočeš . . . In prsi so obstale, srce se umirilo, mlado življenje je prenehalo; duša Serafine pa je splavala v rajske višine k Bogu, katerega je ljubila s tolikim zaupanjem in tako nežno in tako čisto . . .

Kakor bi bila angelska postava, je počivala v rakvi, odeta v snežnobelo obleko, venček belih cvetk na glavi, roki pa je rožni venec sklepal k molitvi. Med cvetkami si še ob modrem traku videl Marijino svetinjo na njenem srcu — da, Marijin otrok, tudi v smrti in grobu neločljiv od znakov ljubezni do nebeške Kraljice.

Bila je zrela za nebo.

Globoko ginjenje je vse pretreslo, ko so iz različnih zapiskov, ki jih je pokojnica v svojih zdravih brezskrbnih dneh napravljala, doznali za njeno mišljenje in natančnejše spoznali njeno življenje iz zadevnih pozvedb. Predlanskem je Belo nedeljo po Veliki noči prvikrat pristopila k sv. obhajilu. Svete želje je poslala tedaj v nebo ter jih dan prvega sv. obhajila pismeno izročila Jezusu. Evo nekaj točk iz pisma, ki so ga našli med njenimi papirji.

»Moj preljubi Jezus! — Moj ljubi Jezus, jaz Te ljubim iz celega srca! Danes grem prvikrat k sv. obhajilu; prosim Te, daj mi milost, da bi enkrat prišla v nebesa; da bi ob svoji smrtni uri vredno prejela sveto obhajilo; da bi v vsem svojem življenju vedno vredno pristopala k sv. obhajilu . . . da bi hodila vsaj enkrat na mesec k sv. obhajilu, da raje sedaj umrjem, kakor da bi kdaj v svojem življenju smrtno grešila.

Tvoja Te ljubeča Serafina.«

Kako je Serafina vedno živila v zmislu prošenj, ki jih je tu Jezusu razodela! Ne enkrat na mesec, ampak, kadar je le mogla, je hitela k mizi Gospodovi. Vsak prvi petek je darovala presv. Srcu Jezusovemu spravno sv. obhajilo. Zahrepenela je po njem celo sredi neznosnih bolečin na svoji smrtni postelji. In dobila ga je prvi petek v oktobru, njen zadnji prvi petek. Ko je bivala o velikih počitnicah letos in lani na Tirolskem, je vstajala vsak prvi petek v mesecu že ob štirih zjutraj, hitela v več kot pol ure oddaljeno cerkev, čakala še na sv. spoved in pristopila k sv. obhajilu. S sv. obhajilom se je ločila od Tirolskega, ko je je letos še zdrava sredi septembra zapustila; s sv. obhajilom je par dni pozneje pričela šolsko leto na liceju v Gorici; in ko ji je 20. septembra oče naznanil, da se mora nemudoma podvreči težki operaciji, se je v popolni vdanosti v voljo božjo najprej spomnila sv. obhajila, ki ga je še pred operacijo z vso pobožnostjo sprejela. Tako je bila Serafina združena z Jezusom od onega trenutka, ko ga je prvikrat prejela v svoje srce, do trenutka, ko je po sv. obhajilu zopet združena z njim stopila pred njega kot svojega Sodnika . . .

Nikdar ni v svojem življenju kaj čitala, kar bi ne bilo prej odobreno po njenih predstojnikih. Svojega angela variha je silno rada imela in zelo ga je častila. Najrajši je čitala povestice, kjer so angeli varihi imeli kako vlogo. Vsak večer pa je po svoji večerni molitvi vzela v roko še knjigo »Hoja za Marijo«, ki jo je kot družbenica dobila od Marijine družbe v zavodu čč. sester de Notre Dame, ter čitala iz nje po eno poglavje. Ta knjiga ji je bila draga nad vse; vedno se je nahajala kraj njene postelje na mizici pred kipom Brezmadežne. Brezmadežni so veljale njene prve misli, ko se je zjutraj zbudila; in v kapelico Immaculate — Brezmadežne, ki se nahaja na nasprotni strani hotela Union v Glediški ulici, je stopila, preden se je zjutraj v napotila šolo.

V svoji obleki je bila vedno skromna in kar občutljivo sramežljiva. Ko so ji ob početku letošnjih velikih počitnic dali starši napraviti novo obleko in je šivilja obleko priredila malo po modernem kroju, tedaj je Serafina, ko je doma obleko enkrat poskusila, takoj

mater naprosila, da bi te obleke nikdar ne nosila. In ni je oblekla več.

Pokorna je bila vedno. V šoli je dajala v tem oziru najlepši zgled; na željo matere pa je doma, posebno o počitnicah, opravljala vsako hišno delo, ki je odgovarjalo njenim močem. Taka je bila — Serafina.

Srečni — nesrečni.

Sredi učenja ste zdaj, dragi otroci. Ta-le čas okrog Božiča imate še prav posebno veselje do učenja. Vreme zunaj je bolj pusto in nič kaj mikavno, zato se lažje pripravite k učenju. Pa še nekaj vas priganja: Praznik sv. Nikolaja. Takrat se je treba prikupiti staršem, zlasti pa še velikemu prijatelju otrok: sv. Miklavžu. Zakaj — ni treba pripovedovati. Ko mine miklavževanje, se pa že veselimo na ljubke božične praznike, ko nebeško Dete — Jezušček obdarja pridno in nedolžno deco; zato treba zopet marljivosti in ubogljivosti. Pa dobri otroci se za vse to radi potrudijo, saj hočejo o božičnih praznikih uživati čisto in neskaljeno veselje v družbi srečnih in zadovoljnih staršev.

Veste, ljubi otroci Marijini, kateri revčki mi pa ob tem-le času okrog Sv. Nikolaja in proti Božiču največkrat hodijo na misel? . . . Tisti otroci, ki o miklavževem veselju in božični sreči prav nič ne vedo in tudi vedeli ne bodo, če bi jim ne prišli na pomoč dobrosrčni otročiči katoliških staršev in darežljivi katoličani sploh. Tisti nesrečni revčki so otroci poganških staršev po tujih, nam malo znanih deželah tam na Vzhodu. Veste, koliko je vseh? Še čez 200 milijonov jih je. Ti otroci nič ne vedo o verskih resnicah, nihče jih ne bo poučil o ljubem Bogu, o dobri Mamki božji, o zvestih angelih, ki nas tako skrbno varujejo. O kako zapuščeni in nesrečni so ti pogančiči! — Kako srečni pa ste vi, otroci Marijini, zlasti če se primerjate s poganškimi nekrščenci! Ali ste se za to srečo: za milost sv. krsta, za dobroto, da ste udje edinozveličavne sv. katoliške Cerkve, da se v verskih resnicah tako skrbno